

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 8.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392941328/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

«Kom ind!» skreg han.

Døren gik op, og en kold Luftstrøm trak gennem Stuen. Henne i Mørket så han to Skikkelser, en stor og en lille.

«Hvem er det?»

«Å, det er bare mig, Lene, og så Augustinus, som vilde spør'e, om Fruen er hjemme?»

«Jo—o,» Tue åndede lettet op, «Mo'r! Mo'r! Lene er her!» kaldte han og knaldede med Pisken. Lene havde været Alfs Amme.

Det gik inde i Kabinettet, og Moder så ind.

«God Aften, Lene,» Moder kom frem i Stuen, «vær så god at sidde ned.»

«Ja, jeg siger Tak,» knevrede Lene op med sin stygge, hæse Stemme, hun var en lang, mager Kone med pjusket Hår og et tykt, brunt Sjal, «men vi er ellers bare kommen for at sige Fruen Tak for det Tøj, som vi fik efter Alf.»

Moder nikkede, men svarede ikke.

«Ja, jeg synes da, at Fruen ligegodt skulde se, hvor det klæder min Augustinus — som var det syet til ham, men han var jo også jævn gammel med Alf.»

Tue rykkede sig hastigt tilbage, Lene havde trukket Augustinus hen til Vinduet og drejet ham om mod Lyset.

«Ja, er det nu ikke storagtig,» larmede hun, «som det sidder, som var det Alf selv!»

Tue stirrede med opspilede Øjne, dér stod Augustinus, mager og knoklet, og så tilfreds grinende ned ad sig selv, og han havde Alfs Klæder på — lille, døde Broders Klæder — — Tue famlede om Pisken.

«Ja, det var en sand Guds Lykke, vi fik de Klæder lige nu til Vintertid,» sagde Lene og svøbte sig velbehagelig i sit Sjal, «men gaa nu hen og sig Fruen Tak,» hun puffede til Drengen, og han stavrede over Gulvet hen til Moder og rakte sin benede Hånd ud.